

ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ ΟΝΟΜΑ [Χρυσήidas Δημουλίδου, Εκδόσεις Ψυχογιός]

ΟΠΙΣΘΟΦΥΛΛΟ ΒΙΒΛΙΟΥ

Ο Θανάσης Βεργής χάνει τη γη κάτω από τα πόδια του όταν, τον Μάιο του 1972, η δεκατριάχρονη κόρη του Δροσιά πνίγεται στο ορμητικό ποτάμι του χωριού τους. Το σώμα της δε θα βρεθεί, παρά μόνο τα παπούτσια και η ζακέτα της. Σχεδόν έναν χρόνο αργότερα, ένα άλλο κορίτσι από το διπλανό χωριό εξαφανίζεται μυστηριωδώς: οι φήμες που κυκλοφορούν λένε πως κλέφτηκε με κάποιον που αγαπούσε τρελά. Λίγους μήνες μετά, ακόμη ένα κορίτσι από το πρώτο χωριό χάνεται αναίτια από προσώπου γης την ημέρα των γενεθλίων της. Ένας πνιγμός και δύο εξαφανίσεις στην ίδια περιοχή προκαλούν πολλά ερωτηματικά τόσο στους κατοίκους όσο και στη Χωροφυλακή που τις ψάχνει παντού, δίχως όμως απαντήσεις. Το χωριό στιγματίζεται ως καταραμένο, κι ένα σύννεφο φόβου βαραίνει τους κατοίκους του.

Είκοσι ολόκληρα χρόνια μετά τον χαμό της Δροσιάς, ένα δεκαπεντάχρονο κορίτσι βρίσκεται πνιγμένο στον ίδιο ποταμό. Η κατάρα ξαναχτυπά το χωριό. Η εξέταση του ιατροδικαστή είναι καταπέλτης. Μαζί με την υπόθεση ανοίγουν ξανά στην Αστυνομία τρεις ξεχασμένοι φάκελοι. Και τότε ξυπνούν οι δαίμονες. Γιατί αυτή τη φορά, κάποιος θα μιλήσει και θα πει αλήθειες που δε θέλει να πιστέψει κανείς. Τι συνέβη σε εκείνα τα κορίτσια που χάθηκαν; Πού πήγαν; Πού βρίσκονται τώρα;

Οι δαίμονες δεν έχουν όνομα. Έχουν όμως παρουσία και επιλέγουν ποιους θα βασανίσουν...

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΣ ΜΟΥ

Το τελευταίο μυθιστόρημα της Χρυσήidas Δημουλίδου από τις εκδόσεις Ψυχογιός, έρχεται να ταράξει τα ήρεμα ύδατα της νεοελληνικής λογοτεχνίας. Ένα αστυνομικό-κοινωνικό μυθιστόρημα, γραμμένο στη λεπτομέρεια, που θα καθηλώσει ακόμη και τον πιο απαιτητικό αναγνώστη.

Στο πρώτο μισό του βιβλίου η συγγραφέας αναλύει ξεχωριστά τους πολλούς χαρακτήρες της σχεδιάζοντας έντεχνα το ψυχολογικό προφίλ του καθενός, δημιουργώντας πάμπολλα ερωτηματικά στον αναγνώστη σχετικά με την πορεία της ιστορίας αλλά ταυτόχρονα δίνοντας και κάποια στοιχεία ενοχής σε πολλούς από τους ήρωες.

Οι περιγραφές του βιβλίου αγγίζουν την αρτιότητα μια και ο λόγος έντονα εικονοπλαστικός δημιουργεί την εντύπωση πως παρακολουθεί κανείς μια ταινία μυστηρίου. Με πλήθος καλολογικών στοιχείων να καλύπτουν την αφήγηση, η Χρυσήida Δημουλίδου, παντογνώστρια αφηγήτρια, σκιαγραφεί γεγονότα με τρόπο μοναδικό, δημιουργώντας μια αποπνικτική ατμόσφαιρα στη φαντασία του αναγνώστη.

Η πλοκή του βιβλίου γρήγορη, η αφήγηση σφιχτοδεμένη, χωρίς περιττές επαναλήψεις και ο λόγος άλλοτε σκληρός, άλλοτε λυρικός και άλλοτε διδακτικός. Σαν μετρ του είδους, η συγγραφέας καταφέρνει να κρατήσει το ενδιαφέρον του αναγνώστη αμείωτο ως και την τελευταία σελίδα, με συνεχείς αναδρομές στο παρελθόν και αποκαλύψεις και ανατροπές που κόβουν την ανάσα.

Η Χρυσήδα Δημουλίδου, χωρίς να καταργεί την ψυχαγωγία του αναγνώστη, με λεξιλόγιο απλό και συνάμα ιδιαίτερο καταφέρνει να παρουσιάσει στον κόσμο ένα θέμα ταμπού, που μαστίζει παγκοσμίως τα τελευταία χρόνια και να περάσει πολλά μηνύματα μέσα από το βιβλίο της χωρίς όμως να κρίνει, πόσο μάλλον να κατακρίνει πράξεις και αντιδράσεις.

Θεωρούσα πως με **ΤΟ ΚΕΛΑΡΙ ΤΗΣ ΝΤΡΟΠΗΣ**, ξεπέρασε τον εαυτό της. ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ ΟΝΟΜΑ ήρθαν να με διαψεύσουν. Συγχαρητήρια!

Ελευθέριος Α. Μανδαλιανός